

Llibre il·lustrat | Ignasi Blanch & Àngel Burgas

Ficció postdiluvi

Una bona notícia per celebrar sempre és l'aposta per la ficció. I aquest àlbum n'és una. Què diuen o vénen a dir els seus autors? Es fa servir la poesia, que ens arriba traduïda i rimada (sempre és un dubte), amb certa dificultat de comprensió en alguns passatges i amb llicències sintàctiques ("Un diluvi universal ja s'hi acosta, és a tocar, la notícia n'és molt clara", aquests són els primers versos). OK. En un món de reminiscències bíbli-

ques industrialitzat (gris i ple d'altres xemeneies fumejants) a punt de sucumbir sota els efectes d'un fenomen natural com és el diluvi, Noè i la seva família salven parelles d'animals amb la intenció de preservar el medi. Entre ells, un calamar, la tinta del qual ha de servir per descriure o il·lustrar les bèsties de fantasia, les que només existeixen als llibres i a la mitologia, al món de la representació i de les idees.

Les il·lustracions de Miguel Àngel Díez, molt efectives sobre-

tot en doble pàgina, representen un discurs paral·lel al poema. Personatges distants i animals humanitzats sempre de perfil que remetent a la iconografia de l'art medieval, amb gammes de colors freds, confereixen al conjunt un to de desolació i silenci posttragèdia. L'atmosfera aïlla els personatges i els atorga un valor simbòlic. De caràcter clarament pictòric, la composició es basa en l'equilibri horitzontal/vertical, estàtica gairebé sempre, amb la inclusió d'alguna

diagonal ben marcada quan els animals, en filera, puguen i baixen de la nau.

Aquest estatisme es veu sovint trencat per les línies cinètiques de la pluja que esquitxen el paisatge, i que desapareixen quan la tempesta ha passat, el cel s'ha aclarit, i els personatges, les formes i el text ens animen, com hem dit al començament, a valorar i a apostar per la imaginació.*

Els animals de la pluja

Text: Pedro Villar
Il·lustració: Miguel Àngel Díez
Traducció: Marc Granell
Editorial Diálogo
València, 2008
Preu: 13 euros
Pàgines: 32

EL POEMA

Tinc la capsa...

Joan Vinuesa
Barcelona, 1952

Títol poemari: *Alè per a un drac*
Editorial: labreu edicions

Tinc la capsa dels poemes plena d'uns escrits en brut que agafaré un dia i, convertint-me en un estudiós de mi mateix, n'hauré de fer el pròxim llibre. El sisè llibre de poemes d'en Joan Vinuesa i Baliu, el definitiu poemari per entendre l'obra d'aquest singular creador. Estaré ben bé mig any repassant el miler de manuscrits guardats que esperen la mà innocent. I triaré intel·ligentment les més fines ironies i agudes metafòriques repassant, fins a canviar el sentit, el que de primer volia quasi dir.

Així, lentament n'extrauré, d'entre tantíssims, uns aproximadament cent versets gens clàssics que voldran fer les delícies del lector exigent i crític; el procés s'estendrà un any i segurament tindrà col·laboradors que no puc saber encara. El títol el buscaré, detectivesc i críptic, per crear una atmosfera d'imprecís misteri. I les cobertes seran del color de l'alè d'un drac. L'alè del drac, alè per a un drac! I aquest seria l'inici d'un estudi per esbrinar el millor dels noms.

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

La fi de la ficció?

Ma mare, filla de menorquí, em pregunta quina part d'autobiografia hi ha en l'última novel·la de Jordi Coca, fill de menorquina. Li dic, aparentant seguretat, que tota novel·la és autobiogràfica mentre no es demostrï el contrari. Després repesco una entrevista que vaig fer a l'amic Coca i veig que em dona la raó només a mitges: "La narradora de *La noia del ball* és la meua mare, però si repasséssim la seva vida trobaríem pocs elements de coincidència amb el llibre. Sí que és cert que el meu avi el van afusellar. Però el noi de la novel·la neix el 36, jo sóc del 47. M'agrada jugar amb la realitat i reinventar-la. Fer de les pròpies vivències matèria literària et permet modificar-les amb llibertat".

No sóc l'única que dono per fet, amb aquella alegria, que les novel·les recreen la història particular de qui les escriu en lloc de narrar històries imaginades. Que molts novel·listes aborden per sistema allò que més els interessa (la pròpia vida i miracles) sense tenir ni tan sols el detall de disfressar-se de la Madame Bovary de torn. Tant se val si confessen obertament que practiquen l'autoficció (ara se'n diu així, ves quina cosa) com si fan veure que la realitat va per una banda i la creació per l'altra. En el fons, sabem a què estan jugant. Jo sóc jo, les meves circumstàncies i la meua literatura. I a qui no li agradi, que s'hi posi fulles.

La moda de l'autoficció és una temptació

i un perill. Et permet exposar les misèries personals tal com ragen, sense sedassos. Com a teràpia va de conya: tot això que t'estalvies en psicòlegs. Però, ai, corres el risc de resultar banal, prescindible. Vila-matejar no és garantia de ser un Vila-Matas. En lloc de grans veritats fetes de mentides, potser construiràs grans mentides fetes de veritats. Un mal negoci, t'ho miris com t'ho miris. Si donem ales a la vulgaritat, el repte de volar perdrà poesia.*

